

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Carlos Ruiz Zafón
“El palacio de la medianoche”

Copyright © Carlos Ruiz Zafón 1999
Copyright © Dragonworks S.L. 2004
Copyright © 2010 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-128-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Karlos Ruis Safon

PONOĆNA PALATA

Prevela
Jasmina Nikolić

**Čarobna
knjiga**

Mari Karmen

BELEŠKA PISCA

Dragi čitaоче,
Od onih sam koji redovno preskaču predgovore i uvode jer žele odmah da pređu na stvar. Ako je to i tvoj slučaj, preskoči odmah ovu stranicu i baci se pravo na roman, što je zapravo jedino i važno. Ali ako si od one vrste čitalaca (a priznajem da ja ponekad jesam) koju muči znatiželja, dozvoli mi da ti ukratko ispričam o ovom romanu nešto što će ti, nadam se, pomoći da ga staviš u odgovarajući kontekst.

Ponoćna palata je drugi roman koji sam objavio, 1994. godine, i koji zajedno s *Princem magle*, *Septembarskim svetlima* i *Marinom* pripada seriji „romana za omladinu“, koje sam napisao pre *Senke vetra*. Istini za volju, nikada nisam sasvim znao šta znači „roman za omladinu“. Ali znam da sam, dok sam ih pisao, bio mnogo mlađi nego sad i da sam ih objavio misleći da će, ako sam uradio sve kako treba, biti zanimljivi mladim čitaocima između devet i devedeset godina. To su zagonetne, pustolovne priče, romani koje je Hulijan Karaš iz *Senke vetra* mogao napisati u svom potkrovlju u latinskoj četvrti Pariza razmišljajući o svom prijatelju Danijelu Sempereu.

Ponoćna palata, nakon mnogih godina nesrećnih izdanja, danas izlazi na svetlost dana onako kako se njenom piscu činilo da treba da izađe još kada je objavljena prvi put. Prošle su godine, a romanopisac oseća izazov da iznova načini propuštene korake i ispravi mnoge nedostatke kojima rano delo vrvi ne bi li stvorio

utisak da je imao više talenta nego što realno jeste. Mislim da je poštenije da ostavim roman onako kako sam ga napisao, sa sredstvima i umećem koje sam tada posedovao.

Među najvećim zadovoljstvima koje mi je tokom svih ovih godina donela moja profesija bili su brojni mladi čitaoci koji su pročitali ove „romane za omladinu“ i bili ljubazni da mi pišu i ispričaju kako su zavoleli čitanje, a neki čak i pisanje, proživевši pustolovine opisane u njima.

Njima, i onim mladim i ne tako mladim ljudima koji se danas prvi put prepuštaju ovim romanima i njihovim zagonetkama, ovaj pripovedač duguje najiskreniju zahvalnost. Srećno čitanje.

Juna 2006, Karlos Ruis Safon

*N*ikada neću moći da zaboravim noć u kojoj je sneg pao na Kalkutu. Kalendar sirotišta Sveti Patrik krckao je poslednje dane maja 1932. i ostavljao za sobom jedan od najtoplijih meseci koji je pamtio priču o gradu palata.

Dan za danom, s tugom i strahom iščekivali smo dolazak tog leta u kom ćemo navršiti šesnaest godina, razdvojiti se i kada će se raspustiti Društvo Čoubar, tajni klub rezervisan za sedam ekskluzivnih članova, koji nam je bio dom svih onih godina provedenih u sirotištu. Tu smo odrasli bez druge porodice osim nas samih i bez drugih sećanja do priča koje smo pričali do zore okupljeni oko vatre, u dvorištu stare napuštene kuće koja se dizala na ćošku ulica Koton i Brabern roud, ruševne kućerine koju smo krstili imenom Ponoćna palata. Nisam znao da ću tada poslednji put videti mesto na čijim sam ulicama odrastao i čija me je draž pratila do danas.

Nisam se vratio u Kalkutu posle te godine, ali sam ostao veran obećanju koje smo svi ćutke dali pod belom kišom na obali reke Hugli: da nikada ne zaboravimo ono što smo doživeli. Godine su me naučile da u pamćenju pohranim sve što se tih dana dogodilo i da sačuvam pisma koja sam dobijao iz prokletog grada i koja su održala plam mog sećanja. Tako sam saznao za to da je naša

nekadašnja Palata srušena da bi se preko njenih ostataka podigla poslovna zgrada i da je gospodin Tomas Karter, direktor Svetog Patrika, umro nakon što je poslednje godine života proveo u mraku, pošto se dogodio požar koji je zauvek sklopio njegove oči.

S vremenom sam dobijao i vesti o postepenom nestanku mesta u kojima smo živeli tih dana. Srdžba grada koji je proždirao sebe samog i opseno vremena na kraju su izbrisali tragove članova Društva Čoubar.

Na taj način sam, bez mogućnosti izbora, morao da naučim da živim u strahu da će ova priča biti zauvek izgubljena jer neće biti nikoga da je ispriča.

Ironija sudbine htela je da ja, najneprikladniji od svih, najneobdareniji za taj zadatak, preuzmem na sebe posao da je ispričam i otkrijem tajnu koja nas je pre toliko godina spojila i istovremeno zauvek razdvojila na staroj železničkoj stanici Hiter gejt. Voleo bih da je neko drugi bio zadužen za to da ovu priču sačuva od zaborava, ali mi je život još jednom pokazao da je moja uloga bila uloga svedoka, a ne protagoniste.

Svih ovih godina čuvao sam retka Benova i Rošanova pisma, pohranivši dokumenta koja su osvetljavala sudbinu svakog člana našeg posebnog društva, čitajući ih naglas u samoći svoje radne sobe svaki put iznova. Možda zato što sam na neki način slutio da je sudbina izabrala mene da pohrani pamćenje svih nas. Možda zato što sam shvatio da sam, od tih sedam dečaka, ja uvek pružao najveći otpor izlaganju opasnostima, bio najmanje briljantan i smeo, i stoga onaj koji ima najviše šanse da preživi.

S takvim duhom, u nadi da me sećanje neće izdati, pokušaću da oživim zagonetne i strahotne događaje koji su se zbili u ta četiri goruća dana maja 1932.

Zadatak neće biti lak i pozivam svoje čitaoce da budu blagonakloni prema mom trapavom peru koje pokušava da iz prošlosti spase to leto tame u Kalkuti. Dao sam sve od sebe da rekonstruišem stvarnost i da se vratim u turobne epizode koje će neumitno predodrediti našu sudbinu. Ostaje mi još samo da nestanem s pozornice i pustim da činjenice govore same za sebe.

Nikada neću moći da zaboravim lica tih uplašениh momaka u noći u kojoj je sneg pao na Kalkutu. Ali, kako me je moj prijatelj Ben naučio da treba da se radi, počecu svoju priču od početka...

POVRATAK TAME

Kalkuta, maj 1916.

Ponoć tek što je bila prošla kada je iz noćne magle koja je kao smrad prokletstva lebdela iznad površine reke Hugli izronio jedan veliki brod. Na pramcu, pri blagom svetlu pokoje umiruće uljane lampe zakačene za jarbol, mogla se videti prilika čoveka zaogrnutog plaštom kako žustro vesla ka udaljenoj obali. U daljini, ka zapadu, silueta Fort Vilijama u Majdanu dizala se ispod pokrivača od pepeljastih oblaka, pri beskrajnoj kopreni svetla fenjera i lomača i sezala je dokle i pogled. Kalkuta.

Čovek je stao na nekoliko sekundi da povrati dah i pogleda obrise stanice Hiter gejt, koja se gubila u mraku što je pokrivaio drugu obalu reke. Što je dublje tonula u izmaglicu, stanica od čelika i stakla mešala se s tolikim drugim zgradama ukotvljenim u zaboravljeni sjaj. Pogled mu je lutao preko te džungle mauzoleja od mermera pocrnelog usled decenija zapuštenosti i golih zidova sa kojih je gnevni monsun odrao njihovu oker, plavu i zlatnu kožu, razmazavši ih kao vodene boje.

Samo mu je uverenost u to da mu je od života ostalo svega nekoliko sati, možda čak minuta, omogućila da nastavi dalje, napuštajući u utrobi onog prokletog mesta ženu kojoj je obećao da će je zaštititi sopstvenim životom. Te noći, dok je starim brodom plovio na svoj poslednji put za Kalkutu, poručnik Pik je

poslednje sekunde svog života provodio na kiši koja je došla pod okriljem noći.

Dok se borio da odvuče brod do obale, poručnik je mogao da čuje plač dvoje dece skrivene u trupu broda. Pik je pogledao iza sebe i ustanovio da svetla drugog broda trepću svega stotinak metara iza njega, sustižući ga. Mogao je da zamisli osmeh svog progonitelja, mogao je da oseti kako se naslađuje ulovom koji mu je nadomak ruke, njegovu neumoljivost.

Zanemario je to što su deca plakala od gladi i hladnoće i svu svoju preostalu snagu upotrebio da upravlja plovilom do obale reke koja je vodila do samog zamršenog i utvarnog lavirinta ulica Kalkute. Dve stotine godina bile su dovoljne da gustu džunglu koja je rasla oko Kaligata pretvore u grad u koji se bog nikada ne bi usudio da kroči.

Za svega nekoliko trenutaka neвреme se nadvilo nad gradom jarosno poput kakvog rušilačkog duha. Od polovine aprila pa sve do skoro samog kraja juna grad je trpeo vrelo leto. Tih dana temperature bi dostizale četrdeset stepeni i nivo vlažnosti bi bio na granici zasićenja. Nekoliko minuta kasnije, pod uticajem silovitih oluja koje su nebo pretvarale u platno od baruta, termometri su umeli da se spuste za trideset stepeni.

Zastor od kiše zaklanjao je pogled na rasklimane molove od trulog drveta koji su se ljuljali iznad reke. Pik je upravljao brodom sve dok nije osetio udarac trupa o drveni mol za ribare i tek tada je usidrio brod u blatnjavo dno i pohitao da potraži decu, koja su ležala umotana u čaršav. Kada ih je uzeo u ruke, zaplakali su tako da je njihov plač ispunio noć poput traga krvi koji lovca vodi do lovine. Pik ih je privio na grudi i skočio na kopno.

Kroz gustu zavesu kiše koja je besno padala mogao se videti drugi brod kako se polako približava obali poput posmrtnog plovila. U napadu panike, Pik je potrčao ka ulicama koje su okruživale Majdan s južne strane i nestao u senkama te trećine grada koji su njegovi privilegovani stanovnici, većinom Evropljani i Britanci, nazivali Belim gradom.

Jedino je još gajio nadu da će moći da spase život bebama, no bio je veoma daleko od centra severnog sektora Kalkute, gde se nalazio dom Arjami Bose. Ta starica je jedina koja mu može pomoći. Pik je načas stao i osmotrio mračan i ogroman Majdan tražeći udaljeni blesak malih fenjera koji su treptali poput zvezda na severu grada. Mračne ulice zamaskirane velom nevremena biće njegov najbolji zaklon. Poručnik je čvrsto držao decu u rukama i pošao ponovo u pravcu istoka i centra grada, tražeći veliku palatu da bi se sakrio u njenoj senci.

Nekoliko trenutaka kasnije crni brod koji ga je pratio zaustavio se pored mola. Tri muškarca su iskočila na kopno i vezala brod. Vrata kabine polako su se otvorila i jedna mračna prilika obavijena crnim plaštom prešla je preko pasarele koju su muškarci u međuvremenu postavili ne hajući za kišu. Našavši se na kopnu, ispružio je svoju ruku u crnoj rukavici i, pokazujući ka mestu na kom je Pik nestao, osmehnulo se. Nijedan od njegovih ljudi zbog nevremena nije mogao videti taj osmeh.

* * *

Mračni i vijugavi put koji je prolazio kroz Majdan i oko tvrđave zbog pljuska se pretvorio u kaljugu. Pik se nejasno sećao da je svojevremeno prošao kroz taj deo grada, u doba uličnih

borbi pod komandom pukovnika Levlina, po danu i na konju, zajedno s konjičkim eskadronom gladnim krvi. Sudbina ga je sada – kakav paradoks – vodila istim tim putem preko otvorenog polja koje je lord Klajv opustošio 1758. godine kako bi topovi s Fort Vilijama mogli nesmetano da pucaju u svim pravcima. Ali ovoga puta on je bio lovina.

Poručnik je očajnički trčao ka drvoredu, dok je na sebi osećao poglede nečujnih čuvara skrivenih u tami, noćnih stanovnika Majdana.

Znao je da mu niko neće preprečiti put da ga napadne i pokušati da mu otme ogrtač ili decu koja plaču u njegovom naručju. Nevidljivi stanovnici tog mesta mogli su nanjušiti trag smrti koji ga prati u stopu i nijedna se duša ne bi usudila da stane na put njegovom progonitelju.

Pik je preskočio ogradu koja je delila Majdan od ulice Čauringi roud i ušao u glavnu ulicu Kalkute. Veličanstvena avenija pružala se preko starog puta, koji je, svega trista godina ranije, sekao bengalsku džunglu u pravcu juga, ka hramu Kali, Kaligatu, koji je i dao ime gradu.

Uobičajena noćna gužva na ulicama Kalkute povukla se bila zbog kiše i grad je izgledao kao veliki, napušteni, prljavi bazar. Pik je znao da kišna zavesa koja muti pogled i koja mu služi kao zaklon u tamnoj noći može da iščezne jednako brzo kao što se pojavila. Nevremena koja su dolazila s okeana do delte Ganga brzo su se udaljavala ka severu ili ka zapadu nakon što bi istovarila svoju pročišćujuću poplavu na Bengalsko poluostrvo, ostavljajući za sobom trag magle i ulica poplavljenih otrovnim barama u kojima su se deca igrala dopola u vodi i gde bi se pokrivena kola nasukala kao da su brodovi.

Poručnik je trčao ka severnom kraju ulice Čauringi roud sve dok nije osetio da ga mišići na nogama izdaju i da decu jedva nosi u rukama. Svetla severnog dela grada treptala su u blizini ispod plišane kišne zavese. Pik je bio svestan da neće moći da održi taj ritam još dugo i da je kuća Arjami Bose još daleko odatle. Morao je da napravi pauzu.

Stao je da bi došao do daha sakrivši se ispod stepenica starog skladišta tkanina, čiji su zidovi bili oblepljeni posterima koji su najavlјivali da će skladište uskoro biti srušeno po službenom naređenju. Setio se kao kroz maglu da je nekoliko godina ranije išao u inspekciju tog mesta po prijavi jednog bogatog trgovca koji je tvrdio da se u skladištu nalazi važno sastajalište uživalaca opijuma.

Sada se prljava voda uvlačila kroz trošne stepenice, kao crna krv koja izbija iz duboke rane. Mesto je izgledalo opustošeno i napušteno. Poručnik je u rukama podigao decu i zagledao se u ošamućene oči beba. Više nisu plakale, ali su drhtale od hladnoće. Pokrivač koji ih je štitio bio je mokar. Pik je uzeo njihove majušne ruke u svoje u nadi da će ih tako ugrejati, dok je kroz rupe u stepeništu gledao u pravcu ulica koje su nicalе u Majdanu. Nije se sećao koliko je plaćenih ubica njegov progonitelj poveo sa sobom, ali je znao da u revolveru ima samo još dva metka, dva metka koja mora da upotrebi vešto i hrabro, što bolje može. Ostale je ispalio u staničnim tunelima. Ponovo je umotao decu, u manje mokar kraj pokrivača, i na nekoliko trenutaka spustio ih na suhu zemlju kraj rupe u zidu skladišta.

Pik je izvadio revolver i provirio polako ispod stepenica. Na jugu je Čauringi roud bio pust, izgledao je sablasno i neprirodno pusto, kao da su se svi sakrili u svoje kuće čekajući da se nešto

desi. Napregnuvši se, poručnik je prepoznao trag udaljenog svetla s one strane obale reke Hugli. Bat užurbanih koraka preko kaldrme preplavljene kišom prepao ga je i ponovo se vratio u zaklon.

Tri prilike izronile su iz mraka Majdana, mračnog odraza Hajd parka isklesanog usred tropske džungle. Sečiva noževa blesnula su u tami kao jezičci od užarenog srebra. Pik je hitro uzeo decu ponovo u ruke i duboko je udahnuo, svestan toga da će se, bude li u tom trenutku počeo da beži, za svega nekoliko sekundi muškarci baciti na njega kao izgladneli vuci.

Poručnik je nepomično stajao priljubljen uza zid skladišta i pogledom pratio šta rade trojica njegovih progonitelja, koji su na trenutak zastali tražeći njegov trag. Trojica plaćenih ubica razmenila su nekoliko nerazgovetnih reči i jedan je ostaloj dvojici dao znak da se razidu. Pik se stresao kada je ustanovio da jedan od njih, onaj koji je izdao naređenje da se razdvoje, ide pravo ka stepenicama ispod kojih se krio. Načas, poručnik je pomislio da će ga miris straha dovesti do njegovog skrovišta.

U očaju je pogledom prešao preko zida ispod stepenica tražeći neki otvor da kroz njega pobegne. Čučnuo je pored rupe u koju je bio spustio decu nekoliko trenutaka ranije i na silu pokušao da izvali daske na kojima su ekseri bili olabavljeni i koje su bile omekšale od vlage. Trula drvena ploča popustila je bez problema i Pik je osetio dah smrdljivog vazduha koji dolazi iz podruma trošne zgrade. Osvrnuo se i pogledao uubicu, koji se sada nalazio na svega dvadesetak metara od podnožja stepenica i mahao nožem u ruci.

Obavio je decu sopstvenim plaštom da bi ih zaštitio i uputio se u unutrašnjost skladišta. Oštar bol, nekoliko centimetara

iznad kolena, naglo mu je paralisao desnu nogu. Pik ju je dodirnuo drhtavim rukama i prstima je napipao zardali ekser koji se bolno zario u njegovo meso. Gušeći vrisak, Pik je uhvatio hladan metalni vrh eksera, snažno ga cimnuo i osetio kako mu se koža kida i mlaka krv nadire kroz prste. Grč mučnine i bola pomutio mu je vid na nekoliko sekundi. Dahćući, ponovo je uzeo decu u ruke i s naporom se uspravio. Pred njim se pružala utvarna galerija sa stotinama praznih polica sa po nekoliko pregrada, razapetih u mrežu koja se gubila u tami. Ne časeći časa, potrčao je ka suprotnom kraju skladišta, čija je na smrt ranjena konstrukcija škripala.

* * *

Kada je Pik ponovo izašao na svež vazduh nakon što je prešao stotine metara u utrobi te ruševne zgrade, ustanovio je da se nalazi na nepunih sto metara od bazara Tireta, jedne od mnogih tržnica severne zone. Blagoslovio je svoju sreću i pošao ka zapetljanim uskim, krivudavim ulicama koje su činile srce tog pučanskog sektora Kalkute, u pravcu doma Arjami Bose.

Trebalo mu je deset minuta da pređe put do mesta u kom je stanovala poslednja dama porodice Bose. Arjami je živela sama u staroj velikoj kući u bengalskom stilu koja se dizala iza gustog divljeg rastinja što je godinama slobodno nicalo u dvorištu, ne pretrpevši nikakvu intervenciju ljudske ruke. To rastinje kući je davalo izgled napuštenog i zatvorenog mesta. Međutim, nijedan stanovnik severa Kalkute, kvarta poznatog kao Crni grad, ne bi se usudio da pređe granice tog dvorišta i uđe u posed Arjami Bose. Oni koji su je poznavali cenili su je i poštovali jednako

koliko su je se i plašili. Nije bilo jedne jedine duše na ulicama severne Kalkute koja nije čula za nju i za njeno poreklo. Među meštanima, njeno prisustvo moglo se porediti sa duhom: bila je moćna i nevidljiva.

Pik je dotrčao do kapije s crnim kopljima koja se nalazila na početku staze zasednute žbunjem u dvorištu i pohitao je ka ispućalom mermernom stepeništu što je vodilo do ulaznih vrata. Držeći oba deteta u jednoj ruci, neprestano je pesnicom udarao o vrata, nadajući se da buka nevremena neće prigušiti zvuk njegovog kucanja.

Poručnik je nekoliko minuta udarao o vrata, pogleda uprtog u puste ulice iza sebe, hraneći strah da će uskoro, svakog časa, ugledati svoje progonitelje. Kada su se vrata ispred njega otvorila, Pik se okrenuo i zaslepila ga je svetlost sveće. Glas koji nije čuo pet godina tiho je izgovorio njegovo ime. Pik je zaklonio svetlost rukom i prepoznao kameno lice Arjami Bose.

Žena je u njegovom pogledu pročitala strah i pogledala je u decu. Senka bola prešla joj je preko lica. Pik je spustio pogled.

„Ona je umrla, Arjami“, promrmljao je Pik. „Već je bila mrtva kada sam stigao...“

Arjami je sklopila oči i duboko uzdahnula. Pik je ustanovio da je potvrda njenih najgorih sumnji prokrčila sebi put do duše dame kao kap kiseline koja se širi.

„Uđi“, rekla mu je napokon, propuštajući ga da uđe i zatvarajući vrata za sobom.

Pik je pohitao da spusti decu na sto i da im skine mokru odeću. Arjami je ćutke uzela suve pelene i presvukla decu dok je Pik džarao vatru kako bi ih što pre zagrejao.

„Prate me, Arjami“, rekao je Pik. „Ne mogu da ostanem ovde.“

„Povređen si“, pokazala je žena na ranu koju mu je napravio ekser.

„To je samo ogrebotina“, slagao je Pik. „Ne boli me.“

Arjami mu je prišla i pružila ruku da pomiluje Pikovo znojavo čelo.

„Ti si je oduvek voleo...“

Pik je skrenuo pogled ka mališanima i nije odgovorio.

„Mogli su biti tvoja deca“, rekla je Arjami. „Možda bi tada bili bolje sreće.“

„Moram da krenem smesta, Arjami“, zaključio je poručnik. „Ako ostanem ovde, neće se zaustaviti dok me ne pronadu.“

Razmenili su jedan utučen pogled, svesni sudbine koja Pika čeka čim izađe na ulicu. Arjami je snažno stegla poručnikove ruke.

„Nikada nisam bila dobra prema tebi“, rekla mu je. „Plašila sam se za svoju kćerku, za život koji bi mogla da ima pored britanskog vojnog lica. Međutim, pogrešila sam. Pretpostavljam da mi nikada nećeš oprostiti.“

„To više uopšte nije važno“, odgovorio je Pik. „Moram da krenem. Odmah.“

Pik je prišao načas da još jednom pogleda decu koja su ležala kraj vatre. Bebe su ga gledale znatiželjno, a oči su im se caklile i smešile su se. Bile su na sigurnom. Poručnik je krenuo ka vratima i duboko je uzdahnuo. Posle tih nekoliko minuta spokoja, umor i pulsirajući bol koji je osećao u nozi sručili su

se na njega neumoljivo. Iscrpeo je poslednji dah svojih snaga da dovede bebe do tog mesta i sada je sumnjao u svoju moć da se suoči sa neizbežnim. Napolju je kiša šibala korov i nije bilo traga od njegovog progonitelja ni njegovih pratilaca.

„Majkle...“, rekla je Arjami iza njega.

Mladić je zastao ne okrećući se.

„Ona je znala“, slagala je Arjami. „Oduvek je znala, i sigurna sam da ti je, na neki način, uzvrćala. Ja sam bila kriva za sve. Nemoj je pamtiti po zlu.“

Pik je ćutke klimnuo glavom i zatvorio vrata za sobom. Nekoliko sekundi stajao je na kiši, a zatim s mirom u duši krenuo, u susret svojim progoniteljima. Vratio se sve do mesta na kom je izašao iz napuštenog skladišta, da bi ponovo ušao u senke stare zgrade u potrazi za skloništem u kojem bi mogao da se smesti i čeka.

Dok se krio u mraku, iscrpljenost i bol koji je osećao postepeno su se stopili u omamljujući utisak napuštenosti i mira. Usne su mu se iskrivile u grč nalik na osmeh. Više nije imao ni nadu, ni motiv da bi nastavio da živi.

* * *

Dugi i oštri prsti u crnoj rukavici pomilovali su krvavi vrh eksera koji je virio iz polomljenog drveta, na samom ulazu u podrum skladišta. Polako, dok su njegovi ljudi ćutke čekali iza njega, vitka figura koja je lice skrivala iza crne kapuljače prinela je jagodicu kažiprsta usnama i polizala kap guste tamne krvi, gustirajući je kao da se radi o kapi meda. Posle nekoliko

trenutaka okrenuo se muškarcima koje je unajmio nekoliko sati ranije za nešto siće i uz obećanje da će im drugi deo platiti kad završe posao i pokazao im prstom da uđu. Trojica žbira pohitala su da se uvuku unutra kroz otvor koji je Pik napravio nekoliko minuta ranije. Čovek s kapuljačom nasmejao se u mraku.

„Neobično si mesto izabrao da na njemu umreš, poručniče Pik“, promrmljao je sebi u bradu.

Skriven iza stuba praznih kutija u srcu podruma, Pik je gledao kako tri prilike ulaze u zgradu, i mada nije mogao da ih vidi jasno odatle, bio je siguran da njihov gazda čeka s druge strane zida. Predosećao je njegovo prisustvo. Pik je izvadio revolver i okrenuo kotur tako da jedan od dva metka legne u ležište, prigušujući zvuk oružja mokrom tunikom koju je imao na sebi. Više se nije osećao sputano da krene put smrti, ali nije nameravao da na taj put pođe sam.

Uzbuđenje koje je kolalo njegovim venama ublažio je oštar bol u predelu kolena i pretvorilo ga u tupo, daleko pulsiranje. Iznenaden sopstvenom smirenošću, Pik se ponovo nasmešio, nepomičan u svom skrovištu. Posmatrao je sporo napredovanje trojice muškaraca kroz hodnike između golih polica, dok se njegovi krvnici nisu zaustavili desetak metara od njega. Jedan muškarac je podigao ruku u znak da stanu i pokazao tragove na podu. Pik je podigao svoje oružje do visine grudi i sa prstom na okidaču nanišanio ka njima.

Na jedan novi znak, trojica muškaraca su se razdvojila. Dvojica su polako obišla put koji vodi do stuba praznih kutija, a treći je išao pravolinijski ka Piku. Poručnik je izbrojao u sebi do pet i, najednom, gurnuo stub kutija na svog napadača. Kutije su pale na njegovog protivnika i Pik je potrčao ka otvoru kroz koji su ušli.

Jedan plaćeni ubica preprečio mu je put na mestu gde se ukrštaju hodnici, mašući nožem tik ispred njegovog lica. Pre nego što je unajmljeni zločinac uspeo pobeđnički da se nasmeje, cev Pikovog revolvera zabila se ispod njegove brade.

„Baci nož“, bljunuo je poručnik.

Čovek je video poručnikove ledene oči i učinio šta mu je naređeno. Pik ga je brutalno ščepao za kosu i, ne sklanjajući oružje, okrenuo se ka njegovim saveznicima štiteći se telom svog taoca. Preostala dvojica plaćenih ubica prišla su mu polako, preteći.

„Poručniče, poštedi nas ove scene i daj nam šta tražimo“, promrmljao je poznat glas iza njegovih leđa. „Ovi ljudi su časni, glave porodica.“

Pik se okrenuo ka čoveku pod kapuljačom, koji se smešio u tami na nekoliko metara od njega. Jednog ne tako davnog dana naučio je da ceni to lice kao prijateljsko. Sada jedva da je mogao da prepozna u njemu svog ubicu.

„Razneću glavu ovom čoveku, Javahale“, procedio je Pik.

Njegov talac je sklopio oči, drhteći.

Čovek pod kapuljačom strpljivo je prekrstio ruke i uzdahnuo blago iznervirano.

„Raznesi mu je, ako ti je stalo“, uzvratio je Javahal, „ali to te neće izbaviti odavde.“

„Ozbiljan sam“, uzvratio je Pik gurajući cev revolvera u vrat plaćenog ubice.

„Naravno, poručniče“, rekao je Javahal pomirljivim tonom. „Pucaj ako imaš hrabrosti da hladnokrvno ubiješ čoveka, i to bez

dozvole njegovog visočanstva. U suprotnom, spusti revolver pa da se lepo dogovorimo tako da svima bude dobro.“

Dvojica naoružanih ubica zaustavila su se i čekala nepomično, spremna da se bace na njega na najmanji znak čoveka pod kapuljačom. Pik se nasmešio.

„Dobro“, rekao je naposletku. „Kako ti zvuči ovaj dogovor?“

Pik je bacio svog taoca na pod i okrenuo se ka čoveku u kapuljači, držeći visoko pištolj. Odjek prvog pucnja proneo se podrumom. Ruka u rukavici čoveka pod kapuljačom izronila je iz oblaka baruta raširenog dlana. Piku su učinilo da vidi zgnječen projektil kako se cakli u tami i postepeno se topi u nit od tečnog metala koja curi kroz oštre prste isto kao pesak iz šake.

„Loše nišaniš, poručniče“, rekao je čovek pod kapuljačom. „Pokušaj ponovo, ali ovog puta priđi bliže.“

Ne dajući mu vremena ni da mrdne, čovek u kapuljači uhvatio je Pikovu naoružanu ruku i prineo vrh pištolja svom licu, tačno između očiju.

„Zar te na akademiji nisu učili da se to radi ovako?“, šapnuo mu je.

„Nekada smo bili prijatelji“, rekao je Pik.

Javahal se nasmešio prezrivo.

„To vreme je prošlo, poručniče“, odgovorio je čovek pod kapuljačom.

„Neka mi bog oprost“, zacvileo je Pik i ponovo pritisnuo okidač.

U času koji mu je izgledao kao večnost, Pik je video kako metak probija Javahalovu lobanju i skida mu kapuljaču s lica.

Nekoliko sekundi svetlost je prolazila kroz prostrelnu ranu na tom ledenom, nasmešenom licu. Zatim je rupica koju je metak napravio počela da pupi, a onda se polako zatvorila. Pik je osetio kako mu pištolj klizi niz prste.

Užarene oči njegovog protivnika piljile su u njegove, i jedan dugačak, crni jezik izašao je iz njegovih usta.

„Još ne razumeš, poručniče? Je l' da? Gde su deca?“

To nije bilo pitanje, to je bila zapovest.

Pik je, nem od užasa, odmahnuo glavom.

„Kako hoćeš.“

Javahal je stisnuo svoju šaku i Pik je osetio kako mu kosti prstiju pucaju ispod mesa. Zgrčio se od bola i pao na kolena, nije mogao da diše.

„Gde su deca?“, ponovio je Javahal.

Pik je pokušao nešto da izusti, ali mu je moć govora oduzeo vatreni bol koji se peo od krvavog patrljka koji je do pre nekoliko sekundi bio njegova šaka.

„Hoćeš li nešto da kažeš, poručniče?“, promrmljao je Javahal kleknuvši kraj njega.

Pik je klimnuo glavom.

„Dobro, dobro“, nasmešio se njegov neprijatelj. „Iskreno, tvoja patnja me ne zabavlja. Pomozi mi da je okončam.“

„Deca su umrla“, jedva je izgovorio Pik.

Poručnik je primetio da se Javahalovo lice iskrivilo od nezadovoljstva.